

SKRYTÉ SKUTEČNOSTI

Marek HŮREK

OBSAH

NA ÚVOD.....	5
VÝLET	8
CHLAPEC NA KOLEJÍCH.....	15
VOLBA	20
VNITŘNÍ HLAS	30
NEZAPOMENU	43
PODCHOD.....	48
POSLEDNÍ PŘÁNÍ.....	54
KARMA	62
24. ČERVNA	79
POD HLADINOU.....	90
ZÁZNAM.....	96
PŘÍTEL	112
NA ZÁVĚR.....	124

NA ÚVOD

Úvody. Části dokumentů, kterých se snad nikdy nezbavím. Ještě před několika lety jsem psal úvody do různých protokolů, seminárních či závěrečných prací – pro mě tehdy velice patetická činnost. Nikdy bych však nevěřil, že jednou budu psát úvod do knihy, kterou nyní držíte v ruce nebo čtete on-line.

Popravdě, trvalo mi dlouho, než jsem se vůbec dokopal napsat první řádky. Člověk je totiž neustále pod náporem různých překážek zvencí a po všem tom chaosu kolem často nezbývá čas ani síla dělat cokoli navíc.

Změna však nastala během jedné obyčejné cesty autobusem. Seděl jsem, poslouchal hudbu, když si ke mně přisedl mladý kluk – tipoval bych mu tak dvanáct let. Po chvíli jsem si sundal sluchátka, protože mě už tlačila do uší.

Chlapec mlčky seděl, hleděl do mobilního telefonu a hrál nějakou hru. Občas někomu odepsal a po chvíli mu někdo zavolal. Podle tónu hlasu i jeho reakcí jsem pochopil, že jde o otce – a navíc docela našťavaného, protože i přes reproduktor telefonu byl slyšet zvýšený tón hlasu.

Rozhovor trval sotva dvě minuty. Z útržků vět jsem pochopil, že matka chlapci dovolila jet za kamarády, zatímco otec trval na tom, aby byl doma.

Nevím proč, ale bylo mi ho líto. Možná tím způsobem, jakým během hovoru jen tiše seděl a nechal na sebe dopadat otcův křik, aniž by se bránil. Možná proto, že jsem v jeho hlase poznával něco až příliš povědomého.

Nakonec jsem si sundal sluchátka úplně a prohodil pár vět. Řekl jsem mu, že rodiče občas dokážou být nechápaví. Chvilí váhal, ale pak se rozpovídal.

Vyprávěl mi, že jeho otci vadí skoro všechno, co dělá, že doma existují jen pravidla nastavená podle něho a že má pocit, jako by ho nikdy nechtěl vyslechnout. Všechen ten křik se prý naučil postupně ignorovat.

Řekl jsem mu, že mu rozumím. Že ani u mě doma nebylo a vlastně pořád není všechno ideální. Jen ten boj člověk v dospělosti vede trochu jiným způsobem.

A právě tehdy se mezi námi rozvinul zvláštní rozhovor. Nebyl dlouhý a vlastně ani nijak výjimečný. Dva lidé v autobuse, kteří se pravděpodobně už nikdy neuvidí. Přesto mi ten chlapec během několika minut pověděl příběh, který mi zůstal v hlavě mnohem déle než většina rozhovorů, které jsem do té doby vedl.

Vyprávěl mi o dovolené na moři, na které byl s rodinou a strýcem – také o lodi, o tichu pod hladinou a o místu, kde spatřil delfíny. Tato část mě zaujala ze všeho nejvíce.

Z jeho slov jsem cítil vzrušení – hlavně při vyprávění pasáže, kde se s delfíny setkal. Hltal jsem každé jeho slovo.

Každopádně, když jsem ten den vystoupil z autobusu, pořád jsem nad jeho příběhem přemýšlel, což mě ve výsledku inspirovalo. A tehdy jsem si poprvé sedl k prázdné stránce a začal psát.

Postupem času jsem si začal více všimnout dění kolem sebe a vést rozhovory s náhodnými lidmi – což je pro mě dodnes výzva a určitý diskomfort. Na základě těchto setkání nebo jen z doslechu pak vznikaly další příběhy.

Teď už je jen na vás, který příběh budete považovat za skutečný. A možná v některém z nich najdete i kousek sebe.

VÝLET

Něco vám povím – chvíli mi trvalo, než jsem se smířil se skutečností, že už nebudu chodit. Omezuje vás to v mnoha věcech; především pokud jste byli zvyklí fungovat jinak. Ale věřím, že si na vše postupem času zvyknu a přizpůsobím se. Aspoň jsem ochrnutý „jen“ od pasu dolů. Co jiného mi taky zbývá, vidíte? Koneckonců, mohl jsem být taky mrtvý...

Ale to, co opravdu nedokážu překousnout, je příčina, proč jsem tak dopadl. Mohli byste zkusit hádat, ale věřím, že by to dlouho netrvalo. Příčinou všeho byla autonehoda – ano, přesně tak... zasraná, zkurvená autonehoda! Omlouvám se za ta slova, ale opravdu to ve mně vře a stále to potřebuji ventilovat, protože... víte, já... v autě jsem nebyl sám. Seděla tam i má manželka s dcerou a... no... přišel jsem o obě... a...

...dejte mi chvílku, prosím...

...říká se, že chlapi nebrečí a opravdu by mě zajímalo, kdo přišel s takovou kravinou – asi nikdy neměl rodinu. Oni byli mé všechno a takovým způsobem jsem o ně přišel. A to vše jen kvůli nějakým bezmozkům, kteří si mysleli, že silnice patří pouze jim...

Od té doby, co se ta nehoda stala, musím často přemýšlet nad tím, proč lidé za volantem ztrácejí zábrany. Jako by se zcela vytratil pud sebezáchovy. Už předtím jsem byl svědkem několika velice riskantních manévrů, které jsem dlouho rozdýchával. Jednou jsem si četl článek, kde byla zajímavá věta: člověk, jakmile nasedne do auta, používá jej jako zbraň.

Někteří doslova vyhledávají za volantem adrenalin – rychlá jízda, nerespektování pravidel – jednoduše řečeno jezdí, jak se jim zachce, a nějaké předpisy je nezajímají, protože to není jejich styl a nikdo jim nebude říkat, co mají dělat. To už vůbec nemluví o tom, jak se někteří ještě při jízdě natácejí... V tu chvíli se mi zatíná pěst...

Jak je vlastně obecně známo, pravidla jsou přece od toho, aby se porušovala, nemám pravdu? Hlavně když jde o lidský život...

Tady bych jen rád zmínil, že auto není viníkem nehody, ale jsme to my, řidiči. Tudíž, i když se může zdát, že například vlastníci aut značky BMW jsou životu nebezpeční – ano, může to tak v některých případech být, ale stále za to nemůže značka auta, nýbrž samotný řidič!!! V tomhle si prosím udělejme jasno...

Lidé pořád nadávají na auta, značky nebo motorkáře. Jenže problém nikdy nebyl v plechu – vždycky a jen v člověku.

Chápu, že jsem trochu odbočil, ale tohle jsou záležitosti, které mě poslední dobou opravdu serou. Snažím se dopátrat odpovědí, proč jsme čím dál tím víc bezohlední a absolutně si nevážíme lidského života.

Se ztrátou se stále nedokážu smířit a vím, že to bude dlouhá cesta. Teď vám ale chci povědět, co se ten den stalo.

S rodinou jsme plánovali dovolenou. V práci mi to totiž vyšlo tak, že jsem si mohl vzít celé dva týdny, což se normálně nestává. Každopádně plán byl takový, že bychom se jeli podívat do

Českého středohoří – od známých jsme totiž neustále slýchávali samou chválu, a tak nás to lákalo.

Googlili jsme zajímavá místa a narazili na spoustu přírodních úkazů, které nás zaujaly. S manželkou jsme zvažovali i návštěvu hradů nebo zámků, ale věděli jsme, že u naší dcery bychom moc nepochodili. Koneckonců tomu rozumím a absolutně chápu, že ji to nudí. Nevydrží ještě u výkladu a sám vím, že mě to taky vždycky rušilo, když tam nějaké dítě neustále pokřikovalo – hlavně to není příjemné pro člověka, co dělá v tu chvíli přednášku. Kéž by to občas pochopili i ostatní rodiče – řeknu vám, že někdy jsme si s manželkou opravdu t'ukali na čelo...

Nakonec jsme to vymysleli tak, že si vytipujeme jen pár hlavních bodů a konkrétní túry naplánujeme až na místě.

Po sbalení nás čekala dlouhá cesta. Rozhodli jsme se jet na Brno a tam se napojit na D1. Ano, vím, jak to na té dálnici chodí – kolony a zácpy, ale řekli jsme si, že to riskneme. Vyjízděli jsme kolem desáté hodiny dopoledne.

Musím uznat, že od doby, co kolem nás vede obchvat, už tu není takový provoz. Na druhou stranu si říkám, jak na tom asi jsou místní drobní podnikatelé – podle mě musí přicházet o zákazníky, ale určitě si nějak poradili.

Každopádně trasu jsem měl přibližně v hlavě, ale počítal jsem s tím, že někde zastavím a nastavím navigaci.

Naši první zastávkou byla čerpací stanice. Právě jsme projížděli kolem Avie u Miroslavi, když nás začal předjíždět nějaký řidič přes plné čáry, a dokonce přes odbočovací pruh.

Raději jsem přibrzdil, to samé udělalo protijedoucí auto. Nedalo mi to, zatroubil jsem. K mému překvapení mi z okénka